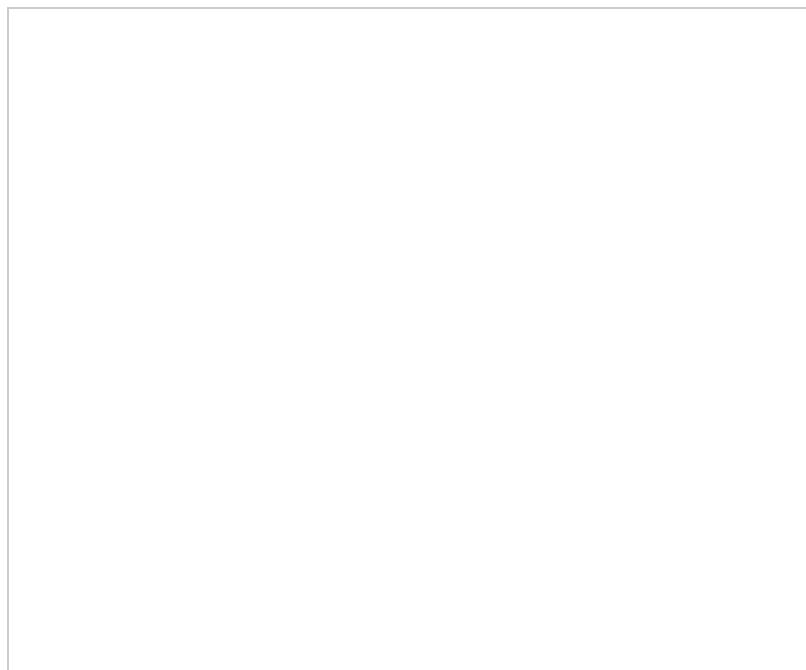

Kolumni: Irlannista sotilaan perässä Japaniin

7.5.2016 14.00

Rakkaus Dubliniin oli niin syvällä, että hän muutti maahan seitsemän vuotta sitten. Riina on työskennellyt vuoropäällikkönä gourmet-ravintolassa, mutta nyt elämä muuttuu. Hän suuntaa kohti Japania amerikkalaisen, USA:n armeijassa palvelevan poikaystävänsä seuraan. Riina raportoi matkastaan talven aikana. Osa I.

Tänä vuonna kesä jätti Irlannin väliin, kylmin heinäkuu yli viiteenkymmeneen vuoteen. Kun syysmyrskyt alkavat, pakkaamme pitämättömiksi jääneet kesämekot pahvilaatikoihin ja kaivamme villapuserot ja sadetakit esille.

Paitsi minä. Minä en enää pakkaa mitään, sillä tämä on kahdeksas ja viimeinen kesäni Irlannissa. Dublinista on vuosien aikana tullut kotini ja olen oppinut rakastamaan irlantilaista leppoisaa elämäntyyliä. Mitään ei loppujen lopuksi tarvitse tehdä tänään, huomenna on uusi päivä ja katso nyt tuota sadettakin, eikö olisi mukavampi mennä vaikka publiin istumaan?

Olen oppinut, että puoli kuudelta on joskus kuuden ja seitsemän välillä ja putkimies tulee kun ehtii, ehkä viikon päästä sovittuna ajasta. Irlantilaiset ovat ystävällisiä ja rentoja ja jos on ajatellut viettää mukavan iltapäivän puistossa hyvän kirjan parissa, voi kirjan yhtä hyvin jättää kotiin, sillä aivan varmasti joku istuu viereen ja alkaa jutella. Minusta on tullut samanlainen kaikkien kanssa jutteleva, aina myöhässä oleva maanvaiva kuin nämä ihanat irlantilaiset.

Nyt on aika lähteä. Vuosien ajan olen onnistunut keräämään kolmen makuuhuoneen ja keittiön kokoisen asuntoni täyteen kaikenlaista tavaraa. "Matkusta kevyesti" kuulostaa hyvältä niin kauan kun ei tarvitse pakata koko maallista omaisuuttaan yhteen matkalaukkuun.

Päätän sekoittaa vahvan boolin ja kutsua kaikki ystäväni ja tuttavani kylään.

Täällä on Riinan kirpputori, missä kaikki on ilmaista. Jätän pöydälle tyhjän lasipurkin siltä varalta, että joku herkeää anteliaaksi. Ilta on menestys. Pienessä nousuhumalassa vanhat vaatteeni ja naarmuiset astiani ovat suorastaan hurmaavia ja kuluneet huonekaluni retroa.

Tässä on ehkä suurin ero suomalaisten ja irlantilaisten välillä, irlantilaisia ei yhtään nolota kantaa kassikaupalla jonkun toisen vanhoja tavaroita kotiin, kun kerran ilmaiseksi jaetaan.....

Viikot ovat täynnä uuden käsittämättömän kielen opiskelua, tavaroista luopumista ja toinen toistaan seuraavia läksiäisjuhlia ja jäähyväisiä. Ihmiset, joiden kanssa en ole ollut missään yhteydessä kuukausiin, käyttävät tilaisuuden hyväkseen ja vievät minua pubista toiseen. Ja niitä pubeja riittää.

Jos menee Irlannissa kylään, jossa on yksi katu ja muutama talo sen varrella, löytää sieltä yhden ruokakaupan ja kolme pubia.

Ittani täytyivät elävästä musiikista, Guinness-tuopeista ja lupauksista, että kaikki tulevat käymään, mitä se kolmentoista tunnin lento ja kahdeksan tunnin aikaero hyvien ystävien välillä merkitsee?

Kissalle löytyi hyvä koti, kielen alkeet alkavat olla hallussa ja Suomeen lähetettävä pahvilaatikko on pakattu. Enää on yksi asia tehtävänä. On myöhäinen ilta sateisessa Dublinissa ja pitkän kiireisen päivän jälkeen istun tietokoneeni ääreen ja soitan Skype-puhelun poikaystävälleni, joka on juuri herännyt aamuun toisella puolella maapalloa. Matt näyttää komealta laivaston uniformussaan, töihin lähdössä. Hei kulta, liput on varattu, nähdään Tokion lentokentällä muutaman viikon päästä!

Minulla on uusi, pieni kannettava tietokone ja valokuvausta harrastava poikaystävä, odotan innolla seuraavan kolumnin aiheita kiehtovasta ja niin kovin erilaisesta Japanista. Nähdään seuraavassa numerossa.

RIINA LAAMANEN

Riina Laamanen.

